

ringen er bestemt til at tjene i Forsørgelsesøjemed eller ikke. Det fremgaar heraf klart, at Lovgivningsmagten beskytter den forsikredes Ønske om, at den af ham tegnede Forsikring skal tjene et Forsørgelsesøjemed. Saafrømt Røgeringsforslagets § 104, 2det Stykke, maatte blive ophøjet til Lov, bliver Følgen, at man tilsidesætter den Lovgivervillie, der saa tidligt som i 1870 og saa sent som i 1922 tydeligt har beskyttet den forsikredes Ønske om Forsikringssummens Anvendelse; hvis den nævnte Bestemmelse bliver Lov, er det nemlig ganske ligegyldigt, om den forsikrede nok saa meget har haft et Forsørgelsesøjemed for Øje, idet Forsikringssummen skal gaa ind i Dødsboet, og Tvangsarvingerne har Ret til at tage deres Del af Forsikringssummen.

Men foruden at Røgeringsforslagets Gennemførelse saaledes vilde betyde et Brud med den hidtil fulgte Regel, vilde en Lovbestemmelse af denne Beskaffenhed tillige staa i den skarpeste Modstrid med den materielle Ordning, som hele Livsforsikringsvirksomheden tager Sigte paa, og vi skal i saa Henseende tillade os at fremhæve følgende:

1. Bestemmelsen er i Strid med Forsikringsøjemedet. Naar en Mand tegner en Livsforsikring til Fordel for sin Hustru, er det selvfølgelig hans Mening, at Forsikringssummen skal tjene hende til hendes eget Ophold og til Opdragelse af Ægtefællernes fælles Børn. Hvis Forslagets Regel bliver til Lov, vil Følgen blive, at Hustruens Ret begrænses i alle Tilfælde, hvor den afdøde Mand ikke efterlader sig andet end den paagældende Kapitalforsikring.

Hustruen vil nemlig i saa Tilfælde blive nødt til at aflevere en betydelig Del af Forsikringssummen til sine voksne Børn, medens hun kun beholder den hende tilfaldende Del af Boet tilbage til Underhold for sig selv og til Hjælp til Opdragelse af de hos hende værende umyndige Børn. Vi ser herved bort fra det Tilfælde, at Hustruen bliver hensiddende i uskiftet Bo.

2. Bestemmelsen afskærer endvidere en Fader, som ikke ejer Kapital, men som har tilstrækkelig Indtægt til at kunne tegne en Kapitalforsikring, fra at sikre en Kapital for et enkelt af sine Børn, f. Eks. et Barn, som paa Grund af Sygdom, Svaghed eller anden Grund ikke vil blive i Stand til selv at sørge for sit Udkomme. Ogsaa i dette Tilfælde vil Forslagets Bestemmelse gribe Kapitalforsikringen og forlange Forsikringssummen delt mellem alle Børnene.

3. For begge de anførte Tilfældes Vedkommende gælder herefter, at den, der vil sikre et enkelt af Familiens Medlemmer et bestemt Beløb, nødvendigvis maa tegne en Forsikring paa et betydeligt større Beløb, for at han kan opnaa sin Hensigt overfor vedkommende enkelte Person. Denne Bemærkning gælder selvfølgelig i endnu højere Grad i det Tilfælde, at en Person ønsker at sikre en Kapital for en anden, som ikke hører til den nærmeste Familiekrede.

4. Bestemmelsen vilde for øvrigt bevirke, at Udbetalingerne af Forsikringssummerne i Anledning af forsikredes Død forsinkes. Selskaberne maatte nemlig, inden Udbetalingen kan finde Sted, have Sikkerhed for, at denne ikke strider mod Tvangsarvereglerne, og den fornødne Dokumentation herfor vil i mange Tilfælde først kunne gives, naar den afdødes Bo er endeligt opgjort. Og selv den mindste Forsinkelse af Udbetalingen er uheldig og i Strid med Livsforsikringens sociale og private Formaal. Drejer det sig om mindre Forsikringer, vil nemlig en Del af Forsikringssummerne blive benyttet til Dækning af Begravelsesomkostninger og til Underhold for de efterladte i den første Tid efter Forsørgers Død. Og drejer det sig om større Forsikringer, vil det som Regel være af stor Betydning, at Livsforsikringssummen bliver udbetalt umiddelbart efter Dødsfaldet for at sikre en hensigtsmæssig Ordning vedrørende den Virksomhed, som den afdøde efterlod sig.